

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

o žalobce: P.K., nar. ..., ..., zastoupeného JUDr. Zdeňkem Veberem,
žaložákem, se sídlem Purkyňova 10, 301 00 Plzeň,
bě proti žalovanému: Policejní prezídium ČR, sídlem Strojnická 27, 170 89 Praha 7,
proti i roz
hodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2018, č. j. PPR-681-1/ČJ-2018-990440,

takto:

- I. Rozhodnutí Policejního prezidia ČR ze dne 16. 1. 2018, č. j. PPR-681-1/ČJ-2018-990440 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen žalobci uhradit náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Zdeňka Vebera.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Plzni dne 22. 1. 2018 domáhal zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského

kraje, Odboru služby dopravní policie, č. j. KRPP-163802-1/ČJ-2017-0300DP ze dne 16. 11. 2017, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Městského ředitelství Plzeň, dopravního inspektorátu Plzeň město (dále jen „DI Plzeň“), vydané v příkazním řízení na místě ve věci dopravního přestupku ze dne 1. 10. 2017. V citovaném příkazním řízení na místě bylo jednání žalobce kvalifikované jako přestupek dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a žalobci byla uložena sankce, a to pokuta příkazem na místě ve výši 200 Kč. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Odboru služby dopravní policie, č. j. KRPP-163802-1/ČJ-2017-0300DP ze dne 16. 11. 2017, bylo zrušeno přezkoumávané rozhodnutí DI Plzeň z důvodu, že žalobce naplnil svým jednáním znaky přestupku ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu, policejní orgán tak nebyl k projednání takového přestupku příslušný.

2. Žalobce v žalobě konstatoval, že prvostupňový orgán v přezkumném řízení zrušil rozhodnutí DI Plzeň, neboť protiprávní jednání žalobce bylo nesprávně kvalifikováno. Žalobce namítal, že správní orgán I. stupně se ve svém rozhodnutí a jeho odůvodnění nezabýval ust. § 94 a násl. správního řádu, které upravuje průběh a podmínky přezkumného řízení a ze kterého mimo jiné vyplývá, že jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoliv rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví. Současně je při rozhodování v přezkumném řízení správní orgán povinen šetřit práva nabytá v dobré víře, zejména mění-li rozhodnutí, které bylo vyhlášeno v rozporu s právními předpisy (§ 97 odst. 3 správního řádu). Žalobce respektoval rozhodnutí Policie ČR, když jednal v dobré víře, že je postupováno v souladu se zákonem. Tato dobrá víra byla podložena zejména tím, že ve věci rozhodoval příslušný správní orgán, v jehož pravomoci se řešení těchto přestupků nachází. Z blokové pokuty vyplývá, že přestupek nebyl spáchán úmyslně, ale pouze z nedbalosti a naopak z této listiny nevyplývá, že by jinému účastníkovi vznikla jakákoliv újma. Svým chováním neměl žalobce ohrozit jiné vozidlo ani případného chodce. Je zde tedy zřejmý nepoměr mezi hrozící újmu v případě změny rozhodnutí (tj. pokuta 5 000 Kč až 10 000 Kč a zákaz řízení na dobu 6 měsíců až do jednoho roku) a následky tvrzeného protiprávního jednání účastníka řízení. Žalobce je povoláním řidič, respektuje předpisy a očekává, že i Policie ČR bude znát a respektovat zákon. V případě, že by došlo ke zrušení rozhodnutí DI Plzeň a následně bylo vydáno rozhodnutí v rámci správního řízení, kterým by byl uložen zákaz řízení, mělo by to pro žalobce zásadní dopad na jeho zaměstnání a tím i sociální a životní úroveň. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí konstatuje, že o popsáném skutkovém zjištění není sporu a odkazuje přitom na pokutový blok, přičemž současně tento v rámci svého rozhodnutí ruší jako celek. Dle žalobce nelze přijmout teorii správního orgánu, kdy sice zruší v plném rozsahu rozhodnutí DI Plzeň, avšak na druhé straně z jeho obsahu vychází a bere jej jako rozhodný důkaz, který je však označován za neplatný a vydaný v rozporu se zákonem. Žalovaný se dle názoru žalobce zcela nedostatečně vypořádal se shora uvedenými námitkami K otázce újmy, která by zrušením rozhodnutí ze dne 1. 10. 2017 nebo jeho změnou vznikla žalobci, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, žalovaný konstatoval, že tato není ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi

nebo veřejnému zájmu, a to aniž by toto blíže specifikoval. V tomto je rozhodnutí zcela nepřezkoumatelné. Samotné konstatování, že zrušení rozhodnutí vydané formou příkazového bloku bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, je nedostatečné, když tato skutečnost je sama o sobě podmínkou zahájení řízení dle ust. § 94 správního řádu a nemůže tedy být naopak důvodem k zamítnutí odvolání. Pokud by tomu tak bylo, pak by bylo popřeno samotné právo na podání odvolání dle ust. § 94 správního řádu. K otázce dobré víře odkázal žalobce na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky č. j. 5 As 203/2015-171 a rozhodnutí téhož soudu č. j. 7 As 51/2016-221, ze kterého vyplývá, že správní orgán musí v rozhodnutí zdůvodnit, proč účastník řízení nenabyl práva v dobré víře, nebo proč újma jemu hrozící zrušením přezkoumávaného rozhodnutí není ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí pro jeho rozpor s platnou právní úpravou zrušil a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zopakoval dosavadní průběh řízení a uvedl, že v napadeném rozhodnutí ani v rozhodnutí správního orgánu I. stupně neshledal rozpor s právními předpisy či nesprávnost napadeného rozhodnutí. Policista DI při projednávání přestupku postupoval v rozporu s právními předpisy, neboť kvalifikoval zmíněný přestupek dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, přičemž žalobce ve skutečnosti naplnil znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 téhož zákona. Žalobce souhlasí s názorem správního orgánu I. stupně, který v daném případě konstatoval nezákonnost přezkoumávaného rozhodnutí, neboť předmětný přestupek ze dne 1. 10. 2017 neměl být na místě řešen uložením pokuty příkazem, ale měl být oznámen příslušnému správnímu orgánu obce s rozšířenou působností k projednání. „*Realizace správních rozhodnutí*“ tak, jak je uvedeno v žalobě (tedy případný trest zákazu činnosti spočívající v uložení zákazu řízení na dobu 6 měsíců až 1 rok) není v kompetenci Policie ČR. Pokud došlo k vydání rozhodnutí v příkazním řízení na místě dne 1. 10. 2018 policejním orgánem DI a bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, je naprosto správně, pokud se ve věci povede řízení nové před správním orgánem obce s rozšířenou působností. Veřejným zájmem je, aby výkon veřejné správy, jako služby veřejnosti, byl v souladu s právními předpisy. Závěrem žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl, neboť není důvodná.
4. Součástí správního spisu je oznámení přestupku ze dne 5. 3. 2018, podle něhož žalobce dne 1. 10. 2017 v 20:35 hodin na ulici Doudlevecká v Plzni, ve směru jízdy z centra města, u domu č. p. 1711/63 předjížděl s automobilem Škoda Felicia, RZ: ..., hlídku PČR ve služebním motorovém vozidle Popel 615 (ve složení VH – pprap. L.K. a hlídku ČH + řidič – nstržm. Bc. J.L.), která jela ve stejném směru po ulici Doudlevecká v Plzni. Žalobce hlídku PČR předjížděl na přechodu pro chodce u domu č. p. 1711/63 na ulici Doudlevecká v Plzni. Následně hlídka vozidlo předepsaným způsobem zastavila a kontrolovala. Řidič na výzvu předložil všechny doklady předepsané k provozu a řízení motorového vozidla. Služební motorové vozidlo Popel 65 není vybaveno záznamovým, ani kamerovým zařízením. Uvedený přestupek byl s žalobcem na místě vyřešen v příkazovém řízení, příkazem na místě, které bylo následně v přezkumném řízení zrušeno v celém rozsahu, neboť přestupek nelze projednat příkazem na místě.
5. Policejní orgán DI Plzeň věc řešil nejprve v příkazovém řízení, příkazem na místě, kterým žalobci uložil pokutu ve výši 200 Kč, kterou žalobce na místě zaplatil. Z úředního záznamu Policejního orgánu DI Plzeň ze dne 2. 10. 2017 vyplývá, že byl dán podnět k zahájení

přezkumného řízení, neboť předmětný přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 nebylo možné řešit příkazem na místě. Ze záznamu DI Plzeň ze dne 27. 10. 2017 je zřejmé, že dopravní přestupek byl postoupen do přezkumného řízení ve smyslu ust. § 95 odst. 1 správního řádu, o čemž byl žalobce písemně vyrozuměn.

6. Správní orgán I. stupně rozhodl ve věci dne 16. 11. 2017 tak, že podle § 97 odst. 3 správního řádu zrušil v celém rozsahu přezkoumávané rozhodnutí policejního orgánu DI Plzeň vydané dne 1. 10. 2017 příkazem na místě s tím, že účinky tohoto rozhodnutí v přezkumném řízení nastávají ode dne právní moci přezkoumávaného rozhodnutí, tedy ode dne 1. 10. 2017. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že ve věci prováděl zkrácené přezkumné řízení podle § 98 správního řádu, neboť porušení právního předpisu je zjevné ze spisového materiálu, jsou splněny ostatní podmínky pro přezkumné řízení a není zapotřebí vysvětlení účastníků, vycházel tak zejména z kopie bloku na pokutu a z úředního záznamu. Policejní orgán DI Plzeň chybně právně kvalifikoval přestupkové jednání jako přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, zatímco žalobce svým jednáním naplnil ve skutečnosti znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o přestupcích, jeho jednání bylo nesprávně kvalifikováno. Takový přestupek však nelze projednat příkazem na místě, k jeho projednání je příslušný úřad obce s rozšířenou působností. Tyto skutečnosti byly policistovi v pozici policejního orgánu v okamžiku jeho rozhodování známy, přesto své rozhodnutí vydal.
7. K odvolání žalobce rozhodl žalovaný ve věci dne 16. 1. 2018 tak, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil a odvolání zamítl. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že v rozhodnutí správního orgánu I. stupně i rozhodnutí jemu předcházející přezkoumal a neshledal rozpor s právními předpisy či nesprávnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný souhlasí s názorem správního orgánu I. stupně ohledně nezákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí, neboť předmětný přestupek byl nesprávně kvalifikován a neměl být projednán příkazem na místě. Z důvodu pochybnosti spočívající v zákonnosti takového vyřešení přestupku byla věc postoupena správnímu orgánu. Přestože žalobce namítá nabytí práv v dobré víře, nemohl mu žalovaný vyhovět, neboť rozhodnutí vydané formou příkazového bloku je vydáno v rozporu s právními předpisy a újma, která hrozí žalobci, není ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu. Zjevně nesprávná kvalifikace žalobcova jednání je na první pohled zřejmá a nepochybná, a daná pokuta příkazem na místě musela být zrušena. Závěrem žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že případné uložení trestu zákazu činnosti dle § 125c odst. 6 zákona o silničním provozu není v kompetenci Policie ČR. Rozhodnutí DI Plzeň bylo vydáno v rozporu s právními předpisy a je naprosto správné, pokud se povede řízení nové před správním orgánem obce s rozšířenou působností. Žalovaný odkázal žalobcovu námitku, že nelze přijmout teorii správního orgánu, kdy sice zruší rozhodnutí DI, avšak na druhé straně z jeho obsahu vychází a bere jej jako rozhodný důkaz. Pro úplnost žalovaný dodal, že veřejným zájmem je, aby výkon veřejné správy, jako služby veřejnosti, byl v souladu s právními předpisy.
8. O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.
9. Žalobu soud shledal důvodnou.
10. Soud shledal důvodnou námitku žalobce, že správní orgány se ve zkráceném přezkumném řízení vedeném podle § 98 správního řádu, ve kterém bylo zrušeno rozhodnutí policejního

orgánu DI Plzeň, nedostatečně vypořádaly s podmínkou pro takový postup vyplývající z § 94 odst. 4 správního řádu, který stanoví, že „jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví.“ Současně je v ust. § 94 odst. 5 správního řádu stanoveno, že „při rozhodování v přezkumném řízení je správní orgán povinen šetřit práva nabytá v dobré víře, zejména mění-li rozhodnutí, které bylo vydáno s právními předpisy (§ 97 odst. 3) nebo určuje-li, od kdy nastávají účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení (§99).“

11. Soud ve shodě s námitkami žalobce odkazuje na ustálenou judikaturu. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 31. 8. 2016 č. j. 5 As 203/2015-141 mimo jiné vyplývá, že „pokud rozpor rozhodnutí s právními předpisy má mít původ výlučně v postupu správního orgánu, aniž by k tomu dotčená osoba svým jednáním jakkoli přispěla, a dotčená osoba je v dobré víře, že rozhodnutí bylo vydáno správným postupem, je třeba její dobrou víru v intencích § 94 odst. 5 a § 99 odst. 2 správního řádu zohlednit.“ V rozsudku Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 7. 3. 2017 č. j. 7 As 51/2016-221 je uvedeno, že „v rámci zkráceného přezkumného řízení představuje citované ustanovení podmínku vydání rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení (viz § 98 věta třetí správního řádu). V tomto rozhodnutí musí správní orgán zdůvodnit, proč účastník řízení nenabyl práva v dobré víře, nebo proč újma jemu hrozící zrušením přezkoumávaného rozhodnutí není ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu. Jen za této situace je totiž možné vydat rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2012, č. j. 4 As 51/2012 - 46).“
12. Povinností správního orgánu zabývat se v přezkumném řízení shora uvedenými hledisky se Nejvyšší správní soud podrobněji zabýval například v rozsudku ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 As 36/2011 - 79. V něm se uvádí, že „[z]ákon správnímu orgánu ukládá povinnost provést posouzení naplnění podmínek podle § 94 odst. 4 (byť se jedná o posuzování neurčitých právních pojmů jako je dobrá víra, zjevně nepoměrná újma apod., jejichž výklad musí správní orgán podat v rámci správního uvážení). Neučiní-li tak, vymyká se takové jednání správního orgánu zákonným mezím a svědčí o jeho libovůli při projednávání takové věci. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 7. 2009, č. j. 8 Afs 85/2007 - 54, „i při volném správním uvážení je totiž správní orgán omezován principy platícími v moderním právním státě, a to zejména principem legitimního očekávání, který ač nebývá v zákonných textech výslovně pojmenován, je tradičně považován za součást českého právního řádu; je ostatně odvoditelný také ze základních zásad správního řízení“. V nyní projednávaném případě se legitimní očekávání účastníků projevuje tak, že od správního orgánu, jež v usnesení o zahájení přezkumného řízení uvedl, že přezkoumávané rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, očekávají postup podle ustanovení zákona, tedy že přistoupí k posuzování naplnění podmínek podle § 94 odst. 4 správního řádu. Správní orgány jsou povinny postupovat v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů, zejména pak se zásadou ochrany práv nabytých v dobré víře a ochrany oprávněných zájmů osob ve spojení se zásadou přiměřenosti zásahu do těchto práv (§ 2 odst. 3 správního řádu), jejichž konkrétním projevem je mimo jiné právě povinnost správních orgánů poměřovat újmy účastníků, které by vznikly zastavením přezkumného řízení o protiprávním rozhodnutí správního orgánu (§ 94 odst. 4 správního řádu) či při změně či rušení takového rozhodnutí (§ 94 odst. 5 ve spojení s § 97 odst. 3). Po správních orgánech je v přezkumném řízení požadováno, aby citlivě vážily veškeré okolnosti a vydaly takové rozhodnutí, které by nevyvolalo větší poruchy správy, ani větší újmu účastníkům, než

způsobilo původní protiprávní rozhodnutí. Proto také dává v určitých případech přednost možnosti ponechat nezákonné rozhodnutí beze změn. Nedostojí-li však správní orgány této své povinnosti, zákonem chráněná nabytá práva účastníků předchozích řízení mohou být dotčena, a to i tím, že nebylo zkoumáno, zda jim protiprávním rozhodnutím nemohla být způsobena nepřiměřená újma. Úvahy o míře zásahu do nabytých práv pak musí být bezpodmínečně součástí takových rozhodnutí. Cílem přezkumného řízení je v první řadě náprava nezákonnosti vydaných rozhodnutí. Je proto nepřijatelné, aby samotné rozhodnutí vydané v přezkumném řízení vybočovalo ze zákonných mantinelů.“

13. Požadavek ochrany dobré víry ve veřejném právu opakovaně zdůraznil také Ústavní soud. Například ve svém nálezu ze dne 9. 10. 2003, sp. zn. IV. ÚS 150/01 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>) uvedl, že „podstatou uplatňování veřejné moci v demokratickém právním státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR) je kromě jiného také princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci, ať už v individuálním případě plynou přímo z normativního právního aktu nebo z aktu aplikace práva. Princip dobré víry působí bezprostředně v rovině subjektivního základního práva jako jeho ochrana, v rovině objektivní se pak projevuje jako princip presumpce správnosti aktu veřejné moci.“
14. Soud se ztotožňuje s názorem správních orgánů, že přezkoumávané rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, když předmětný přestupek byl nesprávně projednán příkazem na místě, ačkoliv se jedná o přestupek, který v příkazním řízení řešit nelze. Nicméně správní orgán se v přezkumném řízení musí zabývat a dostatečně vypořádat také s újmou, která by zrušením přezkoumávaného rozhodnutí vznikla na právech žalobce nabytých v dobré víře, v porovnání s újmou na právech jiných účastníků nebo veřejném zájmu. Správním orgánům je ze strany soudu ve shodě s námitkami žalobce vytýkáno, že tímto poměrem se řádně a dostatečně nevypořádaly a nevysvětlily neurčitý právní pojem „nepřiměřená újma“.
15. Za dostatečné vypořádání odvolacích námitek nelze v žádném případě akceptovat pouhé obecné konstatování zákonného ustanovení v napadeném rozhodnutí, že újma jemu hrozící zrušením přezkoumávaného rozhodnutí není ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, aniž by žalovaný předložil relevantní argumenty vztahující se právě ke konkrétnímu případu. V novém rozhodnutí se proto žalovaný bude zabývat i ostatními, dosud nevypořádanými námitkami, které jsou výše zmíněny a které byly obsaženy již v odvolání žalobce. Žalovaný řádně vysvětlí neurčitý právní pojem „nepřiměřená újma“ ve vztahu k tomuto konkrétnímu případu a řádně zhodnotí všechny podstatné okolnosti případu, jako např. míra zavinění při spáchání předmětného přestupku, následky spáchaného přestupku, chování žalobce po činu a další relevantní skutečnosti týkající se poměru mezi újmou vzniklou zrušením přezkoumávaného rozhodnutí na právech žalobce nabytých v dobré víře ve vztahu k újmě vzniklých na právech jiného účastníka či na veřejném zájmu. Jak vyplývá z výše shrnutého odůvodnění rozhodnutí žalovaného, k těmto námitkám, ani k důkaznímu návrhu žalobce se žalovaný skutečně dostatečně nevyjádřil, proto je napadené rozhodnutí v této části odůvodnění nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
16. Na základě výše uvedeného soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán podle § 78 odst. 5 s. ř. s. v dalším řízení

vázán.

17. Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši 11 228 Kč, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a z odměny advokáta za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu (6 200 + DPH = 7 502 Kč) a z náhrady hotových výdajů – výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné za dva úkony právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu (600 + DPH = 726 Kč). Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu se považují 1) převzetí a příprava zastoupení, 2) žaloba. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 11. června 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně